

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den ypperligste vey

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den ypperligste vey", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 144.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid88202.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 185.

 Mel. Fryd dig du Christi bruud.

 Den ypperligste vey
For bruden, som vil ey
I verden gaae i blinde,
Men JEsu fodspor finde,
Er stjerne-lys at prange
I kærlighedens gange.

 2. Thi om du kunde end
Som høy oplyste mænd,
Ja som en engel tale,
Er kierlighed i dvale,

* * * * * 145

 Da er din troe ey andet,
End boblerne paa vandet.

 3. Som bieldens stærke klang
Og liflig klokke-sang
Bevæger dem, som høre,
Har selv dog ingen øre,
Saa lidt din tale gavner,
Som kierligheden savner.

 4. Og havde du forstand
Saa dyb, som havets vand,
Ja troe, at kunde fælde
De allerstørste fielde,
Det dog for intet skattes,
Hvor kierligheden fattes.

 5. Ja var den deel du har,
Som verdens sand, saa svar,
Og du det give vilde
Til dem, som lide ilde,
Det ingen gavn dig giorte,
Naar kierlighed var borte.

 6. Om nogen skiønt frembød
Sig til en blodig død,
Til øxe, baal og strikke,
Var kierlighed der ikke,
Hans pine var tilhaabe
Ey værd en regne-draabe.

* * * 146

 7. Den sande kierlighed
Af ingen vrede veed,
Vil gjerne ringe være,
Kand dog de svage bære,
Er nidkier, sterk og vældig,
Dog taalig og lemfældig.

 8. Uskikkeligheds stie
Gaaer kierlighed forbi,
Hun søger ey sit eget,
Forbittres ey, hvor meget
Man hende slaaer og plager,
Hun efter fred kun jager.

✂ 9. Hun glædes ikke, naar
Hun seer det ilde gaaer,
Men merker hun, hvorledes
GUds rige vidt udbredes,
At mange blive gode,
Da er hun vel til mode.

✂ 10. Hun haaber alle ting,
Hun taaler alle sting,
Hun troer, naar alle truer,
Hun slykker alle luer,
Hun kand sit scepter bæere,
Dog hver mands skovisk være.

* * * 147

✂ 11. Den sande kierlighed
Af ingen ende veed,
Naar troe og haab er omme,
At vi til himlen komme,
Skal kierligheden brænde
Først ret og uden ende.

✂ 12. O JEsu! lad mig saa
Din kierlighed forstaae,
At hvad jeg foretager,
Af kierligheden smager,
At alt mit liv maa være
Din kierlighed til ære.